

langt over til Højre fra Begyndelsen af og ligger nu fuldstændig opslugt af den reaktionære Charybdis. Det er Højres Lovforslag, der nu skulle vedtages, det er Højres Tanker, der have præget dem, det er Højres Haand, der har formet dem, og det er intet Under, at Lovforslagene, da den højtærede Finansminister oversendte dem til Højres Rigsdagsgruppe, vistnok blev modtagne med udelte Tilslutning og almindelig Forbavselse over, at den højtærede Finansminister virkelig kunde strække sig saa langt, som han gjorde.

Ærede Medlemmer ville forstaa, at vi fra vor Side ikke kunne stemme for et Lovforslag om en Indkomst- og Formueskat, saaledes som det kommer til at se ud, naar Indstillingen er vedtagen. Vi kunde i sin Tid undlade at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det forlod Folketinget, fordi det, trods alle de Mangler, det rummede, trods det daarligere Selskab, hvori det kom, alligevel repræsenterede et Fremskridt, som vi anerkendte ved at undlade at stemme imod. Nu er Sagen en anden. Saa væsentlig forringet som Lovforslaget nu er, saa langt slettere det nu er, agte vi at stemme imod det saavel som imod Lovforslagene om den indirekte Beskatning. Men der kommer endnu et Moment til, som jeg betragter som et af de alleruhyggeiligste ved hele det Skattelovkompleks, som nu skal skære saa bred en Rem af Befolkningens Ryg, og som maa fremkalde vor allerskarpeste Protest. Det er det Lovforslag, som er bebudet, og som danner en integrerende Bestandsdel af hele Skattelovkomplekset: en Henlæggelse til Reservefonden og en særlig Del af Kassebeholdningen. Vi vide alle, hvad Meningen er dermed; vi vide alle, at det er Hensigten at danne en Slags Krigsfond; der skal ligge parat, naar vort Militærvæsen skal bruges. Den højtærede Finansminister sagde ganske vist, at man kunde tænke sig forskellige ekstraordinære Anvendelser af denne Fond, men saadant kan kun ske ved Lov, og saadanne Love skulle jo vedtages i Landstinget og ville da utvivlsomt ikke blive vedtagne, medmindre de ere til militaristiske Formaal. Man glemte i sin Tid, da Militærforliget blev sluttet, de berømte tre Ting, der høre til for at føre Krig, nemlig Penge, Penge og Penge. Man byggede en Fæstning og indrettede sig til en eventuel Krig uden at tænke paa, at man savnede de økonomiske Midler dertil. Det var en lille Forglemmelse, nu skal denne Mangel altsaa afhjælpes. De 25 Mill. Kr., vi foreløbig

skulle spare op til Reservefonden, det Overskud, der siden skal henlægges som Tilskud til Reservefonden og den særlige Afdeling af Kassebeholdningen, skal ligge som et lille „Juliustaarn“ i dansk Miniaturformat, parat til at anvendes i den pansrede Næves Tjeneste, naar Tidens Fylde kommer. Vi fra vor Side kunne umulig være med til en saadan Bestemmelse, som kun er et nyt Led i det militære Forlig af 1909 og i øvrigt synes at være en højst uheldig Maade at demonstrere vort neutrale Sindelag paa overfor fremmede Magter; en uheldig Maade at lægge vor Villie for Dagen paa til at staa udenfor de internationale Sammenstød, som Fremtiden maatte bringe. Det staar som et i vore Øjne nyt, og jeg maa indrømme ganske storstilet Udslag af Militarismens Anmasselse og Umættelighed, som maa fremkalde den mest levende Protest fra den Del af Befolkningen, der endnu ikke er gennemificeret af Militarismen. Og vi maa yderligere protestere mod dette ud fra hele vor Stilling som Repræsentanter for den arbejdende, den ubemidlede Befolkning, den, der trænger saa bittert til sociale Reforme, som kunde gøre det en Smule lysere i det fattige Hjem, end det nu er. Naar hele den Forøgelse af de ordinære Statsindtægter, der Aar efter Aar kan fremkomme ud over de første 2 pCt. af det foregaaende Aars Indtægt, nu er beslagnet, i Forvejen er baandlagt i „Juliustaarnet“, saa bliver Vejen ufremkommelig for de sociale Reforme. Naar Regeringen f. Eks. næste Aar kommer og forelægger Lovforslag om Hjælp til Enker — jeg forudsætter, at Regeringen vil gøre det trods den haanlige Afvisning, som dette Lovforslag fik af Landstinget i Aar — har Regeringen jo selv ved denne Bestemmelse om Reservefonden efter bedste Evne søgt at binde en Møllesten om Halsen paa et saadant Lovforslag. Enhver Opgang i Konjunkturerne, enhver Fremgang i Nationalindtægten og Nationalvelstanden, som bringer Pengene til at flyde ind gennem Toldafgifter, gennem Jernbanernes Overskud, gennem Indkomst- og Formueskattens Tilvækst, er paa Forhaand opslugt med Undtagelse af disse fattige 2 pCt. Naar Enkerne komme, naar de syge komme, de arbejdsløse, de, der trænge allerstærkest til Lovgivning i deres Favør, naar de komme og banke paa Rigsdagens Port, saa er Porten lukket, Pengene ere beslagnede. Arbejdet for sociale Reforme og samfundsnyttige Foranstaltninger vil blive lagt i en Spænde-